

להיות בשמחה - א

מצווה גדולה להיות בשמחה

השמחה היא חשובה מאד. אנחנו חייבים להיות בשמחה, בייחוד בזמנים כמו שלנו, בהם יש סיבות רבות לא להיות שמח – הקשיים הרגילים שבחיים, ובנוסף כל אחד עם סיבותיו הוא. רבי נחמן אמר: מצווה גדולה להיות בשמחה. בן אדם צריך לשמוח כל הזמן. בתורה כתוב: "ושמחת בחגך... והיית אך שמח" (דברים טז, יד-טו). אמנם זה נאמר על החגים, אבל עדיין יש עניין גדול מאוד להיות בשמחה גם בשאר הימים.

מאידך גיסא, עצבות היא כמעט איסור. אחד מגדולי החסידות אמר: כמו שמקווה לגברים הוא לא מצווה, אבל הוא מועיל רוחנית יותר מכל המצוות – כך העצבות היא לא עבירה, אבל היא מזיקה לאדם מבחינה רוחנית יותר מכל העבירות. אסור להיות בעצבות. האדם צריך להיות שמח. צריך לדעת שכמו כל הדברים, גם שמחה זו עבודה. אנשים חושבים שזה אמור לקרות מאליו: אם זה יוצא לי, אני שמח, ואם לא הסתדר, אז אני לא שמח. אבל זוהי מצווה להיות בשמחה, וכל דבר שיש בו מצווה – יש בו עבודה.

השמחה – מהות האדם

מדוע חשוב כל כך להיות שמחים? ראשית, הרבה יותר נעים להיות בשמחה. כולם רוצים לשמוח, אף אחד לא רוצה להיות עצוב. שמחה היא המהות של האדם, האווירה הפנימית של החיים שלו. עדיף להיות עני שמח מאשר עשיר עצוב, עדיף לסבול ממיגרנות ולהיות שמח מאשר להיות טבעוני בריא ובדיכאון.

הרמב"ם אומר שלעתיד לבוא אנשים יאריכו ימים, יחיו שנים רבות, כי יסורו הדאגות. הוא לא תולה את אריכות הימים הזו באוכל או בהתעמלות, אלא במצב הנפשי. הדאגות מקצרות את החיים, ואורך החיים של האדם תלוי במצב השמחה שלו.

אנשים עצובים משום שהם תולים את השמחה בדברים לא נכונים, שואפים להיות מפורסמים או לזכות בכבוד וכדומה. אבל יש הרבה מאד מפורסמים שהם עצובים, ולעומתם פועלים פשוטים שאין להם כלום, אבל חיים בשמחה עם האישה והבית שלהם. בכל מצב השמחה היא טובה יותר. גם מי שסובל מעוני, כאבים וכדומה, העיקר שיהיה שמח. השמחה זו ההרגשה הטובה ביותר שיש. רבותינו לימדו שהקב"ה ברא את העולם כדי ליהנות את הנבראים, להעניק להם תענוג. אם לא יהיו שמחים, איך יקבלו הנאה? אדם שהוא עצוב, כל מה שייתן לו הקב"ה לא יגרום לו הנאה. כך לא תוכל להתקיים מחשבת הבריאה. כאשר נמצאים בשמחה, מקיימים בכך את מחשבת הבריאה. רק צריך לדעת איך לעשות זאת.

להכניס אורות לכלים

שנית, נקודה קצת יותר עמוקה: כל מעשה שעושה האדם, אם הוא לא נעשה בשמחה, נקרא מעשה מת. אין בו חיות ולא יצאו ממנו תולדות. [הגמרא](#) מביאה דוגמא ממצוות כיבוד הורים (קידושין לא, א): לאדם אחד היה אב זקן, שהיה צריך להאכיל אותו, לרחוץ אותו וכדומה. הוא עשה את כל זה, אבל

בפרצוף זועף, ולא נתן לאביו הרגשה טובה. איזה טעם יש בזה? אם ממילא אתה מקיים את המצווה, עדיף לעשות אותה מתוך שמחה, ולזכות בכך בשכר. אדם שפועל מתוך עצבות, מתוך תחושת הכרח, אפילו אם הוא עושה טובה לזולת, אין בזה שום חיות אלא להפך, רק נזקים.

הרבי מלובביץ' אמר: כל מעשה עושה כלי. כאשר אדם מקיים מצווה, כיבוד הורים או כל דבר אחר, הוא יוצר כלי לקבלת שפע. אבל זה עדיין רק כלי. מה שמכניס את האור לתוך הכלי הוא השמחה של המצווה. אם הוא מקיים אותה מתוך שמחה, אהבה, חשק – הוא מכניס את האור לכלים. יהודי יכול לקיים תרי"ג מצוות וללכת קדורנית כל היום. הוא מקיים אותן רק כי הוא חייב, כי הוא דתי, אין לו ברירה. קבלת עול מלכות שמיים היא דבר גדול מאד, אבל בלי שמחה, האור לא נכנס לכלי. כל מצווה קשורה לאחת הספירות, אבל השמחה במצווה קושרת את האדם ישר לאור אין סוף. בלעדיה, המצוות הן כמו מכשיר חשמלי יקר שלא מחובר לחשמל ואינו יכול למלא את תפקידו. אדם בלי שמחה, נשמתו אינה מקבלת את "החשמל" האלוקי, ובלעדיו הכל יבש ומת. האור מסתלק מהכלי לגמרי.